

До величезного Купола Конрада я стрибаю сірою курною поверхнею. Його шлюз, підсвічений червоними ліхтарями, ще страх як далеко.

Коли на тобі сотні кілограмів, бігти важко — навіть за умов місячної гравітації. Та коли твоє життя висить на волосині, мимоволі вражаєшся своїм здібностям.

Боб біжить поряд. Я чую по рації його голос:

— Дай-но приєднаю свої балони до твого скафандра!

— Тоді ти теж загинеш.

— У тебе величезний витік, — кричить він. — Я бачу, як із твоїх балонів витікає газ.

— Дякую за підбадьорення.

— Тут я ВК-спеціаліст, — каже Боб. — Зупинися негайно, я маю зробити крос-з'єднання!

— Ні! — я продовжую бігти. — Перш ніж спрацювала сигналізація про витік, щось клацнуло. Значить, зносився метал. То, напевно, був клапанний блок. Під час спроби крос-з'єднання ти проб'єш свою лінію.

— Я згоден піти на такий ризик!

— Але я не дозволю тобі. Повір мені, Бобе, я знаюся на металі.

Я переходжу на довгі, просто довжелезні стрибки. Це схоже на сповільнену зйомку, але інакше з усім цим

вантажем просто не виходить. Мій проєкційний дисплей сповіщає про те, що до шлюзу залишається п'ятдесят два метри. Я дивлюся на показники табло, що в мене на руці. Запаси кисню тануть просто на очах. Тож я вирішую на це не дивитися.

Довгі стрибки роблять своє діло. Я мчу на шаленій швидкості й навіть залишаю позаду Боба, хоча він досвідчений спеціаліст із відкритого космосу. Секрет простий: щоразу, коли нога торкається поверхні, додаєш трохи прискорення. З іншого боку, кожен такий стрибок — це небезпека. Один хибний рух — і полетиш обличчям додолу. Скафандри для виходу у відкритий космос міцні, але все ж таки не бажано перевіряти їх на міцність, дряпаючи реголітом.

— Ти біжиш надто швидко! Якщо зашпортнешся, то впадеш!

— Це краще, ніж дихати вакуумом, — відповідаю я. — У мене залишилося максимум секунд десять.

— Я сильно відстав, — каже він. — Не чекай на мене.

Лише зараз я усвідомлюю, наскільки мені вдалося розігнатися. Трикутні плити Конрада заступають мені поле зору. Вони збільшуються в розмірах надзвичайно стрімко.

— Чорт! — немає часу сповільнюватись. З останнім стрибком я перекидом лечу вперед. Якраз вчасно — хоч мені, звісно, просто пощастило — і вдаряюся ногами об стіну. Добре, Боб мав рацію. Так швидко бігати не можна.

Вдарившись об землю, я зводжуся на ноги і хапаюся за ручку люка.

Мені заклало вуха. У шоломі пищить аварійний сигнал. Балон спорожнів майже повністю. Витік був занадто сильний, балон на таке не розрахований.

Натискаю на ручку, люк відчиняється, я падаю всередину. Намагаюся хапати ротом повітря, в очах усе розпливається. Зачинаю люк, простягаю руку до аварійного балона і смикаю за запобіжник. Кришка балона відлітає — і повітря наповнює простір. Воно виривається назовні так швидко, що охолоджується від розширення й перетворюється на туман. Я падаю на підлогу, мало не втрачаючи свідомості.

Задихаючись у скафандрі, я ледве стримую пориви блювоти. Такі навантаження точно не для мене. Від нестачі кисню в мене починається головний біль; він триватиме щонайменше кілька годин. Це ж треба — мені вдалося вляпатися у гірську хворобу на Місяці!

Газ ще трохи свистить, перетворюється на маленький струмочок і зупиняється зовсім.

Боб нарешті добігає до люка. Я бачу, як він зазирає крізь маленьке кругле віконце.

— Статус? — запитує він по рації.

— При свідомості, — хрипко відповідаю я.

— Можеш стати на ноги? Чи покликати на допомогу?

Якби Боб зайшов усередину, це мене б убило — адже в мене був ушкоджений скафандр. Зате будь-хто з двох тисяч людей, що перебували у місті, міг відкрити шлюз з іншого боку і втягнути мене досередини.

— Не треба.

Я встаю навкарачки, потім підводжуся на ноги, підходжу до панелі керування і запускаю процедуру очистки. Мене зусібіч обдувають струмені повітря під високим тиском. Сіра місячна пилюка заповнює простір шлюзу і втягується у фільтраційні отвори на стінах.

Після очистки автоматично відчиняється внутрішній люк.

Я заходжу в тамбур, відпускаю ручку люка й сідаю на лавку. Боб проходить крізь шлюз у звичайний спосіб, без жодних спецефектів на зразок аварійного балона (який, до речі, треба буде замінити), а у звичайному порядку, за допомогою насосів і клапанів. Пройшовши очистку, він також заходить у тамбур.

Я мовчки допомагаю Бобові зняти шолом і рукавиці. Не годиться залишати колегу наодинці з таким завданням. Звичайно, впоратися із цим самотужки людині під силу, але страшенно непросто. Крім того, це вже стало традицією. Він також допомагає мені.

— Це був капець, — кажу я, знімаючи шолом.

— Так і загинути можна, — відповідає він, знімаючи скафандр. — Треба слухатися моїх наказів!

Знявши скафандр, я оглядаю його ззаду і вказую на гострий край металу, що колись був клапаном.

— Бачиш, клапан полетів. Я ж кажу, метал зносився.

Він дивиться на клапан і киває:

— Добре. Крос-з'єднання справді було б провальним варіантом. У цьому ти маєш рацію. Але все одно цієї ситуації можна було уникнути. Звідки в тебе цей скафандр?

— Довелося купити уживаний.

— А навіщо було купувати уживаний?

— Бо в мене немає грошей на новий — навіть на уживаний ледве вдалося назбирати. Але ж ви, падлюки, не дозволили б мені вступити до профспілки, не маючи скафандра.

— Треба було назбирати на новий.

Боб Льюїс раніше служив у морській піхоті Сполучених Штатів, і жарти з ним не проходять. Ще одна важлива річ — він головний тренер ВК-профспілки. Хоч над

ним є начальник — голова профспілки, але тільки Боб вирішує, чи здала людина іспит. Без цього не беруть до профспілки, а отже, не дозволяється виводити на поверхню групи туристів. Ось так ці профспілки і працюють. Падлюки!

— І що? Як у мене вийшло?

Він шморгнув носом.

— Ти що, жартуєш? Екзамен не здано, Джаз. Це цілковитий провал.

— Чому? Адже мені вдалося виконати всі маневри, всі завдання, пройти смугу перешкод менш ніж за сім хвилин. Крім того, виникла смертельно небезпечна ситуація, та мені вдалося не поставити під загрозу життя партнера і безпечно повернутися до міста.

Боб відчинив шафку і поклав туди свої рукавиці та шолом.

— Твій скафандр — це твоя відповідальність. Проблеми зі скафандром — це твої проблеми.

— То ти що, звинувачуєш мене за витік? Коли ми виходили, усе було гаразд!

— У цій професії для нас головне — результат. Місяць безжалісний. Йому однаково, чому в тебе проблеми зі скафандром. Та з виникненням цих проблем ти помираєш. Тобі слід було краще подбати про технічний стан обладнання.

Він розвішав у шафці решту скафандра.

— Та годі тобі, Бобе!

— Джаз, так справді можна загинути. Як я після цього можу сказати, що екзамен складений?

Він зачинив шафку і пішов до виходу.

— Тест можна буде повторити за шість місяців.

Я стаю йому поперек дороги.

— Це смішно! Навіщо мені ставити життя на паузу через якесь дурноверхе правило профспілки?

— Приділяй більше уваги перевірці обладнання.

Він проходить повз мене і виходить із тамбура.

— І не забудь розрахуватися, коли полагодиш витік!

Я проводжаю його поглядом і знову сідаю на лавку.

— Це ж треба...

Я пробіраюся додому через хитросплетіння алюмінієвих коридорів. Принаймні йти не дуже далеко. Усе місто не більше ніж півкілометра завширшки.

Я живу в Артеміді — першому і поки що єдиному місті на Місяці. Воно складається з п'яти величезних сфер-бульбашок, напівзанурених у місячну поверхню. Тому Артеміда має саме такий вигляд, який мала у наукових фантастів минулого, — як набір сфер. Просто не видно частин, що містяться під землею.

Купол Армстронга розміщений посередині, а навколо нього — Олдрін, Конрад, Бін і Шепард. Кожен купол з'єднується із сусідніми за допомогою тунелів. Я пам'ятаю, як колись у початковій школі мені дали завдання зробити модель Артеміди. Це було доволі просто: кілька м'ячиків, кілька паличок — на все знадобилося хвилин десять.

Сюди дорого добиратися. Тут пекельно дорого жити. Але місто не може складатися винятково з багатих туристів і дивакуватих багатіїв. Тут також потрібні люди робочого класу. Ніхто ж не сподівається, що пан Збісабагатий-Товстосум III сам чиститиме собі туалет, правда?

Ось я і належу до таких маленьких людей.

Я живу у Нижньому Конраді 15 — себто, у понурій ділянці Купола Конрада, на глибині п'ятнадцяти поверхів. Якби мій район був вином, то знавці описували б його як «відстійний, з відтинками невдач і хибних життєвих рішень».

Я проходжу повз ряд близько розміщених квадратних дверей, аж поки не дістаюся до своїх. У мене принаймні нижня комірка. Це означає, що заходити і виходити мені легше. Я проводжу повз замок своїм пристроєм гізмо, двері клацають і відчиняються. Я заповзаю всередину і зачиняю їх за собою.

Лежачи у комірці, я дивлюся на стелю. Між нею і моїм обличчям менше ніж метр.

Офіційно це називається комірковим помешканням, але всі називають їх трунами. Це всього лише відгороджена комірка, на якій є двері, що зачиняються. Труну можна використовувати лише в один спосіб — спати. Ну добре, є ще один варіант, чим тут можна зайнятися (також у горизонтальному положенні), ви мене зрозуміли.

У мене є ліжка і полиця — оце й усе. У коридорі — спільний туалет, а за кілька кварталів — спільні душові. Моя труна не потрапить на сторінки журналу «Найкращі будинки і краєвиди Місяця», але ні на що краще у мене не вистачило б грошей.

Я дивлюся на гізмо, щоб дізнатися, котра година.

Немає часу на роздуми. Після полудня має прилетіти вантажний корабель ККК, а значить, мені треба працювати.

Одразу поясню: для нас слово «полудень» визначається не Сонцем. Справжній полудень у нас буває лише раз на двадцять вісім земних днів, і ми все одно його не бачимо.

У кожного купола дві стінки, кожна завтовшки шість сантиметрів, а між ними — метр гірської породи. У такий купол можна було б вистрілити з гаубиці, і оболонка все одно залишилася б цілою. Одним словом, сонячних променів вона точно не пропускає.

Який же час показують наші годинники? Це кенійський час. Якщо в Найробі це було б після полудня, то на Артеміді — також.

Із мене досі котиться піт після аварійної ситуації. Часу на душ немає, але я можу принаймні перевдягнутися. Я лежачи знімаю свій охолоджувальний костюм, що вдягається під скафандр, а потім надягаю синій комбінезон, застібаю пояс, сідаю, схрестивши ноги, і зав'язую волосся хвостиком. Потім беру гізмо і виходжу.

У нас на Артеміді немає вулиць, тільки коридори. Нерухомість на Місяці коштує дуже дорого, тож витратити гроші на будівництво доріг нікому не хотілося. За потреби тут можна їздити на електричному візку або скутері, але передусім ці коридори пішохідні. Гравітація тут становить усього одну шосту від земної, тож переміщення пішки не потребує великих затрат енергії.

Що відстійніший район, то вужчі коридори. У Нижньому Конраді вони просто-таки викликають клаустрофобію. Дві людини можуть розминутися, лише повернувшись боком.

Петляючи коридорами, я дістаюся центра мінус п'ятнадцятого поверху. Ліфти десь далеко, тому я йду сходами — по три сходинки за крок. Прогони у центральній частині схожі на земні. Кожна сходинка — двадцять один сантиметр заввишки. Так зручніше для туристів. Там, де туристів немає, кожна сходинка по півметра заввишки.

У цьому перевага місячної гравітації. В кожному разі, я піднімаюся на нульовий поверх сходами для туристів. Може здатися, що підйом сходами на п'ятнадцять поверхів — це справжній подвиг, але тут це зовсім не так. Я навіть не встигаю захекатися.

Нульовий поверх — це той поверх, де розміщені тунелі, що з'єднують сфери між собою. Цілком природно, що всі магазини, крамнички, усе, що працює для туристів, розміщене тут — адже тут проходять великі потоки людей. Тут, у Конраді, це зазвичай ресторанчики, що продають жижу туристам, у яких немає грошей на справжню їжу.

До конектора, що веде до Олдріна, заходить групка людей. Це єдиний шлях, що веде з Конрада до Олдріна — якщо, звісно, не рахувати довгий обхідний шлях через Армстронг. Отже, людей тут завжди повно. Я проходжу через величезний круглий люк. Якби у тунелі стався витік, то під дією тиску повітря з Конрада ці двері зачинилися б, і усі, хто перебуває всередині Конрада, урятувалися б. Коли б ви у цей час перебували в тунелі — ну що ж, вам би дуже не пощастило.

— Ой, кого я бачу! Та це ж Джаз Башара, — чується поряд голос одного покидька. Він любить вдавати, ніби ми друзі. Насправді ми не друзі.

— Дейле! — кажу я і йду далі.

Він наздоганяє мене:

— Напевно, прибув ватажний корабель. Ти ж ледацюга, ніщо інше не змусить тебе одягнути уніформу.

— Слухай, а пам'ятаєш той останній раз, коли мені було не начхати, що ти верзеш? Ой, я щось плутаю — цього ж ніколи не було!

— Я чув, що сьогодні тобі не вдалося скласти іспит з роботи у відкритому космосі, — каже він з удаваним смутком у голосі. — Не щастить, так не щастить... Я, наприклад, склав його з першої спроби. Але ж не всі можуть бути мною, правда?

— Та йди ти....

— Але мушу сказати, туристи платять добрячі гроші, щоб вийти на поверхню. Ось і зараз я йду до Центру відвідувачів — буду проводити екскурсію. Грошей зароблятиму силу-силенну!

— Що ж, зичу тобі нарватися на гостре каміння.

— О ні! Із тими, хто склав іспит, такого не буває.

— Це було лише для забави, — кажу я. — Ці екскурсії у відкритий космос навіть не схожі на справжню роботу.

— Еге, маєш рацію. Якщо мені пощастить, одного дня я стану дівчинкою на побігеньках, як ти.

— Носієм, — бурмочу я. — Ця посада називається «носій».

Він усміхається так, що йому одразу хочеться зацідити в пику. На щастя, ми якраз доходимо до Купола Олдріна. Я проходжу повз нього і виходжу з конектора. Так само, як і вихід з Конрада, вхід до Олдріна обладнаний автоматичними дверима. Я різко звертаю направо, тож Дейл мене більше не бачить.

Олдрін — цілковита протилежність Конрада, з якого боку не поглянь. У Конрадї повно майстерень — тут працюють сантехніки, складуви, слюсарі, зварювальники, ремонтники тощо. Але Олдрін — це справжній курорт. Тут розміщені готелі, казино, борделі, театри і навіть справжній парк зі справжнісінькою травою. Багаті туристи з усієї Землі приїжджають сюди на двотижневі відпустки.

Я проходжу через Пасаж. Це не найшвидший шлях туди, куди я йду, але мені подобається краєвид.

У Нью-Йорку є П'ята авеню, у Лондоні — Бонд-стріт, а на Артеміді — Пасаж. Тут у магазинах навіть не вказують ціни. Якщо вам не все одно, скільки коштує товар — значить, він точно вам не по кишені. Готель Рітц-Карлтон Артеміда займає цілий квартал і простягається на п'ять поверхів догори і п'ять донизу. Одна ніч у ньому коштує дванадцять тисяч тагів. Це більше, ніж я заробляю за цілий місяць на посаді носія (хоча в мене є й інші джерела доходу).

Незважаючи на вартість відпустки на Місяці, попит завжди перевищує пропозицію. Таку виняткову пригоду земляни середнього класу можуть дозволити собі бодай раз у житті. Вони зупиняються у відстійніших готелях, у відстійніших куполах, таких як Конрад. Але багатії приїжджають сюди щороку і зупиняються у хороших готелях. От якраз вони й люблять ходити на закупи.

Саме через Олдрін на Артеміду заходять найбільші потоки грошей. Тут, у торговельному кварталі, я не можу дозволити собі абсолютно нічого. Але одного дня у мене буде достатньо грошей, щоб почуватися тут вільно. Принаймні так я планую. На хвилю затримавши на цьому всьому погляд, я повертаю вбік і йду до Вхідного порту.

Олдрін — це купол, що стоїть найближче до зони прибуття кораблів. Ніхто ж не змушуватиме багатіїв проходити повз бридкі бідні квартали, чи не так? Тому їх привозять безпосередньо до найкращої частини.

Арковим проходом я прямую до порту. Величезний плюзовий комплекс є другим за величиною об'єднаним простором в усьому місті (більшим є тільки Олдрінський

парк). У цій залі все шумить і гуде. Я прослизав між працівниками, які натренованою ходою гасають туди-сюди. У місті треба ходити повільно, щоб не збивати з ніг туристів. Але тут, у порту, працюють лише професіонали. Тут ми ходимо розмашистим кроком, на величезних швидкостях.

З північного боку порту кілька робітників зібралися біля залізничного шлюзу. Більшість із них їдуть до міських реакторів і на Алюмінієвий комбінат Санчес. Комбінат використовує величезні обсяги енергії та небезпечні хімічні речовини, тому всі згодні, що він має стояти якнайдалі. Щодо реакторів — це ядерні реактори, і їх ми теж чомусь воліємо тримати подалі.

Дейл чимчикує до однієї із залізничних платформ. Він їде до Центру відвідувачів місця посадки «Аполлона-11». Туристи просто обожають туди їздити. Мандрівка триває півгодини, і за цей час можна побачити захопливі місячні краєвиди. А з Центру відвідувачів добре видно легендарні місця — навіть не виходячи у відкритий космос. Для тих же, хто наважиться вийти назовні і роздивитися краще, Дейл та інші ВК-спеціалісти радо проведуть екскурсію.

Перед залізним шлюзом стоїть величезний прапор Кенії. Під ним — напис: «Ви перебуваєте на Артеміді, офшорній платформі Кенії. Ця платформа належить Кенійській космічній корпорації. Зона дії міжнародного морського права».

Я сердито витріщилася на Дейла. Мій гнівний погляд залишився непоміченим. А шкода.

Я дивлюся на екран гізмо і звіряюся з розкладом. Сьогодні «м'ясовозів» (так ми називаємо пасажирські кораблі) не буде. Вони прибувають лише раз на тиждень.

Наступний очікується через три дні. Дякувати Богу! Ніщо не дратує більше, ніж ці хлопчачі з довірчих фінансових фондів, що прилітають сюди, щоб спробувати «космічного кохання».

Я прямую до південного блоку — там вантажний шлюз. За один цикл крізь нього може пройти десять тисяч кубічних метрів вантажу, та однаково це дуже повільний процес. Платформа з контейнерами прибула сюди кілька годин тому. ВК-спеціалісти провели платформу через шлюз і очистили струменем повітря під високим тиском.

Ми робимо все можливе, щоб місячний пил не потрапив до міста. Навіть після моєї невдалої пригоди довелося пройти очистку. Чому ж ми так цим переймаємося? Тому що місячний пил надзвичайно сильно шкодить органам дихання. Він складається з малесеньких, дрібнесеньких шматочків гірської породи, причому тут немає погодних умов, що могли б їх згладити. Кожна пилинка — це гостре колюче страхіття, що тільки й чекає на можливість подряпати вам легені. Краще вже викурити пачку цигарок з азбесту, ніж дихати таким пилом.

Коли я дістаюся вантажного шлюзу, величезні внутрішні двері вже відчинено — платформу розвантажують. Я нишком підходжу до Накоші, начальника порту. Він сидить за столом для здійснення нагляду і перевіряє, що міститься у кожній одиниці вантажу. Впевнившись, що контрабанди немає, він ставить на ящику печатку із символом Артеміди — прописною літерою «А» з випуклою правою ніжкою, що нагадує лук зі стрілою.

— Доброго ранку, пане Накоші, — весело кажу я. Вони з батьком були друзями ще відколи я пішки під стіл ходила. Він для мене, мов родич, мов улюблений дядечко.

— Ставай-но в чергу разом з іншими носіями, мале стерво!

Добре, краще сказати, він мені, як далекий родич.

— Перепрошую, пане N, — веду своєї я, — на цей вантаж я чекаю не перший тиждень, і ми вже про це говорили.

— Ти перевела оплату?

— А ви поставили печатку?

Не зводячи з мене очей, він опускає руку під стіл, дістає нерозкриту скриньку і підсовує до мене.

— Щось я не бачу печатки, — кажу я. — Невже ми щоразу повинні це все повторювати? У нас же були такі хороші стосунки. Що сталося?

— Сталося те, що ти виросла і перетворилася на шахраюватий геморой.

Він ставить свій пристрій гізмо на кришку скриньки.

— А в тебе ж був такий потенціал! Ти його увесь розтринькала... Три тисячі тагів.

— Ви хотіли сказати, дві з половиною?

Він захитав головою.

— Три тисячі. Руді останнім часом пильнує значно ретельніше. Більший ризик — більші гроші.

— Накоші, мені здається, це ваша проблема, а не моя. Ми ж домовлялися про дві з половиною тисячі.

— М-м-м, — каже він. — Може, мені треба було б ретельніше перевірити цей вантаж? Переконатися, чи справді тут немає нічого забороненого?

Я прикушую губу. Зараз точно не час боротися за своє. Я запускаю програмне забезпечення для банкінгу і проводжу транзакцію. Наші пристрої гізмо виконують свою

звичайну комп'ютерну магію — розпізнають одне одного і проводять підтвердження оплати.

Накоші дивиться на екран свого пристрою і схвально киває, після чого ставить на кришці печатку.

— То все ж таки, що там усередині?

— Переважно порнографія. З вашою мамою в головній ролі.

Він шморгає носом і продовжує перевірку.

Ось так контрабанда і потрапляє на Артеміду. Усе достатньо просто. Для цього потрібен лише корумпований посадовець, якого знаєш із шестирічного віку. А щоб відправити контрабанду на Артеміду... що ж, це вже інша історія. Поговоримо про це пізніше.

Я могла б забрати ще кілька одиниць вантажу для доставки, але ця скринька була особлива. Я підходжу до свого візка і застрибую на місце водія. Взагалі-то цей візок не є необхідністю. На Артеміді немає умов для транспортних засобів, але в такий спосіб я можу пересуватися швидше і доставляти більше вантажів. А оскільки за кожну доставку мені платять окремо, то це доволі гідна інвестиція. Моїм візком дуже складно керувати, але він чудово підходить для перевезення важких речей, тож я вирішила, що він буде чоловічої статті й назвала його Тригером.

Щомісяця я сплачую за стоянку Тригера у порту. А де ще я могла б його тримати? У мене вдома менше місця, ніж на Землі виділяють в'язням.

Я заводжу мотор Тригера. Нічого схожого на ключі в ньому немає. Просто кнопка. А навіщо комусь красти візок? Що з ним можна зробити? Продати? Тут це нізащо не зійде з рук. Артеміда — маленьке місто; тут ніхто не

краде. Ну гаразд, із магазинів часом цуплять, але візок точно у безпеці.

На цьому я залишаю порт.

Я веду Тригер розкішними коридорами Купола Шепарда. Тут усе геть не схоже на мій жалюгідний район. Коридори у Шепарді оздоблені дерев'яними панелями і вишуканим килимовим покриттям, що поглинає шум. Через кожні двадцять метрів висять канделябри. Вони не є надміру дорогими: тут, на Місяці, в нас чимало кремнію, тому скло виробляється на місці. Та однак видовище неабияке.

Якщо ви гадаєте, що відпустка коштує дорого, то складно навіть уявити, у скільки обходиться постійне проживання у Куполі Шепарда. В Олдріні є дорогі курорти і готелі, а Шепард — це місце, де живуть багаті мешканці Артеміди.

Зараз я їду до одного з найбагатших мешканців міста — Тронда Ландвіка. Він розбагатів на норвезьких телекомунікаціях. Його будинок займає чималий шматок нульового поверху Шепарда. Він просто безбожно величезний, а надто з огляду на те, що живе в цьому будинку він сам, його дочка і їхня служниця. І разом з тим, це його гроші. Якщо йому забаглося мати великий будинок на Місяці, то хто я така, щоб його засуджувати? Я просто привезла йому нелегальний товар, як ми і домовлялися.

Припаркувавши Тригер біля входу до його маєтку, чи то пак до одного з входів, я натиснула на дзвінок. Двері відкотилися, а за ними з'явилася опасиста росіянка. Ірина працювала на Ландвіків з незапам'ятних часів. Вона мовчки витріщилася на мене, а я на неї.